

saaledes som her i Kjøbenhavn, at et Fruentimmer er kommet paa Afveje. Sker det, faar hun et Tilhold og en Advarsel, og der bliver da i Reglen ikke Tale om senere at straffe hende; formodentlig drager hun, i fornødent Fald hellere andetsteds hen end at udsætte sig for Straf; i ethvert Fald er en Advarsel i Reglen tilstrækkelig; videre udføres almindelig ikke, undtagen for saa vildt Bestemmelsen om Lægetilsyn over for mistænkelige Fruentimmer i Loven af 10de April 1874 naturligvis i det enkelte Tilfælde bliver anvendt, men videre kommer man sjælden. Naar jeg derfor sagde, at jeg eventuelt kan gaa med til Ophævelsen af Straffelovens § 180, maa jeg dog tillige gøre opmærksom paa, at jeg tror, at Bestemmelsen i denne Paragraf egentlig ikke er ilde set uden for Kjøbenhavn, at man derfor ikke godt, samtidig med, at man ophævede Straffelovens § 180, kunde fratage Landet og Købstæderne det Gode, som de have faaet skænket ved Loven af 1874, nemlig at der ikke kan træffes regulativmæssige Bestemmelser om Prostitutionen uden vedkommende Kommunalbestyrelses Samtykke, hvorfor man ved Ophævelsen af den nævnte Straffelovs-paragraf maatte være betænkt paa ved andre Midler at sikre Landet uden for Hovedstaden mod en Opblomstring af Prostitutionen.

Philipsen: Naar jeg, uagtet jeg har min Ordfører, har bedt om Ordet paa et saa tidligt Tidspunkt af denne Sags Behandling, er det ingenlunde for at tage Afstand fra det Lovforslag, under hvis Tekst jeg staar som Medforslagsstiller, men det er først og fremmest for at forklare, hvorledes jeg fra Udgangspunkter, der vistnok i ikke faa Retninger ere forskellige fra adskillige af mine ærede Medforslagsstilleres, ogsaa har kunnet slutte mig til et Lovforslag som det her foreliggende. Jeg vil, idet jeg søger at udvikle dette, komme til at berøre forskellige af de Punkter, som ere fremsatte af de to ærede Talere, den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger); men jeg tror i øvrigt at kunne overlade de to, jeg tør sige Modstandere, til vor Ordførers Behandling. Maa jeg dog sige, at der er et Punkt, hvor jeg vil tage Afstand fra den ærede Ordfører, og hvor de to ærede Talere, baade den højtærede Justitsminister og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds, ogsaa for deres Vedkommende have taget Afstand fra

ham. Det er med Hensyn til det, som han udtalte om, at vi skulde tale saa lidt som muligt om denne Lov, om disse Sager. Det forekommer mig, at begge de to ærede foregaaende Talere have ikke paalagt sig Baand i den Retning, og jeg mener ogsaa, det er rigtigt ikke at gøre det; jeg tror, at det just har været Manglen og ikke mindst den Gang, da Loven af 10de April 1874 var til Behandling, at man lod den gaa saa tyst gennem Rigsdagen uden at skænke de meget betænkelige Bestemmelser, den indeholdt, tilstrækkelig Opmærksomhed. Jeg tror ikke, det kan nytte at tie stille om disse Ting, jeg tror, man maa tale saa aabent og ligefremt derom som muligt, selvfølgelig med Iagttagelse af den Sømmelighed, som er nødvendig paa dette Omraade.

Der er, jeg tør maaske sige et Hovedsynspunkt, hvor jeg afviger fra mine Medforslagsstillere; jeg tror ikke, det er nogen absolut ideal og i alle Maader tilfredsstillende Ordning, vi ville faa paa dette Omraade, endog om det her fremsatte Forslag bliver vedtaget uforandret. Af to Grunde tror jeg det ikke; for det første fordi det efter min Mening skal være en Overgang til noget andet og efter min Overbevisning bedre, og for det andet, fordi jeg overhovedet slet ikke tror det muligt at finde en tilfredsstillende Ordning paa dette Omraade. Jeg tror, at der paa dette Punkt er en Autonomi i den menneskelige Natur. Jeg tror, at det er et Forhold, som har fulgt med den menneskelige Civilisation lige fra Begyndelsen til vor Tid, i det væsentlige uforandret, ligegyldigt hvorledes Lovgivningsmagten har stillet sig til dette Væsen, og paa den anden Side har der saa været en Uvilje mod dette Væsen, som altsaa klæber sig som en Nødvendighed til Menneskeslægten, men som man ikke desto mindre betragter som noget uheldigt, noget, man gerne vilde være af med. Jeg tror, at det i visse Maader med Hensyn til selve Spørgsmaalet om Prostitutionens Eksistens er omtrent lige meget, hvilken Ordning man har, og hvis derfor nogen vilde tro, at vi fik Prostitutionen afskaffet, fordi dette Lovforslag blev gennemført, vilde han tage fejl, men der er sikkert heller ingen af Forslagsstillerne, der har den Tro. For saa vidt kan jeg være enig med nogle Udtalelser i den Retning, der kom fra den højtærede Justitsminister. Som jeg siger, vi have haft Prostitution under en hvilken som helst Lovgivningsordning, man har kendt. Man har kendt en Lovgivnings-